

REPORTAGE Het Groene Laken biedt biljarters met verstandelijke beperking sportief uitje

'Als ik win spring ik een meter in de lucht'

In 1990 startte Piet van den Broek de biljartvereniging Het Groene Laken. Bedoeld voor mensen met een verstandelijke beperking. Ruim dertig jaar later komt nog altijd elke woensdag een groep bijeen in Denksport- en biljartcentrum 't Spaerne. „Ik doe dit omdat ik het al heel lang doe. Het is mijn hobby.”

Frenk Klein Arfman
f.klein.arfman@mediahuis.nl

Haarlem ■ Rondom twee biljarttafels scharrelen Ben, André, Kees, Carlo, Norbert, Gerard en de broers Cobus en Kees rond. Vrijwel allemaal zijn ze de vijftig ruim gepasseerd. Enkelen lopen rond met een biljartkeu in handen, anderen houden de score bij. Voor zover dat lukt, want met enige regelmaat melden tweetallen zich met een scoreformulier bij begeleiders Peter de Wit en Jan Udo met de vraag: „We weten niet wie gewonnen heeft...”

Peter en Jan ontvangen de spelers hier tien maanden per jaar. „Alleen in juli en augustus spelen we niet.” Jan: „Ik vind het heel mooi om hier een bijdrage aan te kunnen leveren. Het werkt ook zo relativerend. Deze mensen hebben ook problemen, maar ze zijn altijd positief, heel eerlijk en authentiek.”

Peter maant onderwijl Carlo om zijn jas uit te trekken. „Carlo! Mooie bal, jongen! Maar doe effe je jas uit.” Hij vertelt dat hij vroeger leraar was. „Ik heb Carlo nog in de klas gehad. Een boefje was het. Als tiener heeft hij zijn auto om een boom gevouwen. Zijn been was helemaal kapot en hij hield er hersenschade aan over. Nu kwam ik hem hier dus weer tegen. Hij maakt altijd de hele avond grappjes.”

Finale

Frank (72) is al heel lang lid. „Ik wilde er vanaf gaan, omdat een vriend van me stopte. Maar ja, ik ben er uiteindelijk nooit vanaf gegaan. En dat wil ik ook niet meer.” Hij vertelt hoe hij ooit de finale van een toernooi moest spelen. „Ik dacht, als ik win ga ik een meter de lucht in springen. Maar mijn arm begon te trillen van de zenuwen. En ik verloor.” Hij slaat met de hand op zijn voorhoofd. „Man, ik had hem kunnen pakken.”

Udo herinnert zich die partij nog. „Na die partij was Peter zo blij voor de winnaar, dat het leek of hij zelf had gewonnen.” Peter: „Maar we hebben ze wel een poepie laten ruiken toen in Hoorn.”

Er zijn zo'n twintig biljartverenigingen voor mensen met een verstandelijke beperking in Nederland. Die spelen ook onderling wedstrijden en er is zelfs een NK. Cobus vertelt dat hij driemaal Nederlands kampioen is geweest. Dat blijkt tweemaal te zijn geweest, met het team. Individueel werd hij eenmaal tweede. Cobus herinnert het zich weer. „Die bal ging zo'n klein stukkie mis. En dan verlies je. Tja, dan kun je boos

Norbert is aan stoot, Kees (recht) en Peter (tweede van links) kijken toe.

FOTO UNITED PHOTOS/TOUSSAINT KLUITERS

„Mijn arm begon te trillen van de zenuwen. En ik verloor

worden, maar dat helpt toch niets.” De prijzenkast achter in de zaal puilt uit van de bekens en prijzen. Peter: „Er kan niets meer bij. Binnenkort gaan we enkele prijzen verdelen onder de leden. Kunnen ze die thuis neerzetten. Vinden ze dat mooi.”

Van den Broek startte de biljart-

club in een bejaardenhuis. Later verhuisden ze naar Café Fabel. Peter: „Toen dat sloot, zijn we in 2010 hier terecht gekomen.”

Ongeveer de helft van de leden komt met de RegioRijder naar de clubavonden. De andere helft komt met de fiets of de bus. Peter en Jan zorgen dat iedereen aan spelen toekomt op een avond. „Heel soms komt het voor dat we iemand vergeten. Maar ook dan blijven ze lachen. Het sociale aspect is ook heel belangrijk. Ze zijn er een avondje helemaal uit.”

Er geldt een ondergrens en een bovengrens om lid te kunnen worden van deze club. Peter de Wit: „En allemaal hebben ze een eigen vooraf bepaalde 'handicap', zodat iedereen altijd kans heeft om te winnen.

Pannenkoek

Norbert fungeert als teller. Hij verklaart zijn aanwezigheid met: „Ik doe dit omdat ik het al heel lang doe. Het is mijn hobby.” Hij heeft wel eens een serie gehaald van zeven. „Maar dan moet ik wel mijn dag hebben.” Cobus roept dat hij wel eens een serie had van 1.500. Norbert: „Ga jij nou maar spelen, pannenkoek.”

Als de fotograaf een foto wil

Het Groene Laken

Het Groene Laken telt nu dertien leden - twaalf mannen en een vrouw - en heeft ruimte voor nog een vijftal leden. Gespeeld wordt op woensdag van 19.00 tot 21.15 uur in Denksport- en biljartcentrum 't Spaerne. De contributie bedraagt 130 euro per jaar. Sponsoren zijn welkom, vooral om vervoer naar en verblijfskosten voor bijvoorbeeld het NK te betalen. Meer informatie: www.groenelaken.nl

maken, blijft Albert (77) op zijn stoel zitten. „Daar heb ik geen zin in.” Peter weet hem toch over te halen. „Je hebt je mooie vest aan, joh.” Albert: „Nou, vooruit dan.”

Als hij na de foto weer gaat zitten, vertelt hij over die ene keer dat 'de bal zo de andere bal raakte'. „Was mooi.” Daarna vertrouwt hij

de verslaggever toe dat er eentje bij is die wel eens vals speelt. „Met hem moet je uitkijken. Maar bij mij krijgt hij geen kans, hoor.” Even later speelt Albert stoïcijns door nadat hij met de verkeerde bal een carambool heeft gemaakt. Udo, die ik net over de mogelijke valsspeler vertelde, lacht: „De pot en de ketel, haha.”

Burgemeester

Op 17 en 18 februari doen ze weer mee aan het NK. Cobus vertelt verderop aan iemand anders dat hij al driemaal Nederlands kampioen is geweest en sluit af met: „Heb ik net ook aan de krant gemeld.” Driemaal werden ze Nederlands kampioen, met een bezoekje aan de burgemeester als toetje. Udo: „Zo'n NK leeft enorm. Er gaan er zelfs mee die niet spelen. Voor de gezelligheid.”

Een chauffeur van RegioRijder meldt zich, rijkelijk vroeg. „Ik wacht wel even”, zegt de chauffeur, als hij ziet dat zijn passagier nog over de tafel gebogen ligt. Bij de andere tafel concentreert André zich enige tijd en ziet dan dat de door hem gestootte bal alle ballen ruim mist. Uit het veld geslagen is hij geen seconde: „Hij was anders heel mooi geweest.”